Lietas arhīva Nr. A42-01370-21
ECLI:LV:ADRJLTN:2021:0621.A420137021.2.S

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
LIEPĀJAS TIESU NAMS

S P R I E D U
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Liepājā 2021. gada 21. jūnijā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese Kristīne Brokane,

piedaloties pieteicējas biedrības /Nosaukums A/ pilnvarotajam pārstāvim /pers. D/,
atbildētājas – Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Valsts policijas pārstāvei /pers. E/,

atklātās tiesas sēdēs izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc biedrības /Nosaukums A/ pieteikuma par pienākuma uzlikšanu Valsts policijai atlīdzināt biedrībai /Nosaukums A/ nemantisko kaitējumu 700 *euro*.

Aprakstošā daļa

[1] 2016. gada 17. novembrī Rīgas rajona prokuratūrā tika uzsākts kriminālprocess par to, ka /datums/Babītes novada Babītes pagasta /adrese/, tika uzlauztas /pers. F/ piederošās sūkņu stacijas, kuru pieteicēja – biedrība /Nosaukums A/ – lieto uz servitūta pamata, durvis un nolaupīti divi ūdenssūkņi un kompresors. Nesaskatot noziedzīga nodarījuma pazīmes, kriminālprocess 2020. gada 3. aprīlī tika izbeigts, vienlaikus nolemjot kriminālprocesa materiālus nosūtīt Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Olaines iecirkņa Kārtības policijas nodaļas (turpmāk – Olaines iecirknis) priekšniekam lemšanai par administratīvās lietvedības uzsākšanu pret /pers. F/ pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Kodekss) 176. panta par patvarību. Lēmums par kriminālprocesa izbeigšanu paziņots arī pieteicējai, kurai kriminālprocesā bija noteikts cietušā statuss.

Konstatējot, ka lietas materiāli satur ziņas, kas norāda uz administratīvo pārkāpumu, 2020. gada 3. aprīlī Olaines iecirkņa vecākais inspektors pieņēma lēmumu par administratīvās lietvedības uzsākšanu, pēc kā 2020. gada 20. augustā Olaines iecirkņa vecākais inspektors /pers. F/ sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu. 2020. gada 24. augustā administratīvā pārkāpuma lieta nosūtīta izskatīšanai Babītes novada pašvaldības administratīvajai komisijai (turpmāk – Administratīvā komisija).

2020. gada 21. augustā par administratīvā pārkāpuma lietas nosūtīšanu izskatīšanai Administratīvajai komisijai Olaines iecirkņa Kārtības policijas nodaļas priekšnieks rakstveidā informēja arī pieteicēju.

2020. gada 2. septembrī Administratīvā komisija lēma /pers. F/ saukt pie administratīvās atbildības un piemērot naudas sodu, savukārt Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa 2021. gada 17. martā nosprieda lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā izbeigt, jo materiālo tiesību norma, kas noteica administratīvās atbildības pamatu un sodu, ir zaudējusi spēku (spriedums ir stājies spēkā).

[2] Uzskatot, ka pieteicējai ir nodarīts nemantiskais kaitējums, nepaziņojot par administratīvā pārkāpuma lietvedības uzsākšanu pret /pers. F/ un neatzīstot pieteicēju par cietušo administratīvā pārkāpuma lietā, pieteicēja vērsās Valsts policijā, lūdzot atlīdzināt nemantisko kaitējumu, kā rezultātā Valsts policijas priekšnieks 2021. gada 13. janvārī pieņēma lēmumu Nr. 20/16901 „Par iesniegumu" (turpmāk – Lēmums), ar kuru informēja pieteicēju, ka tai nav no Kriminālprocesā un administratīvo pārkāpumu lietvedībā nodarītā kaitējuma atlīdzināšanas likuma (turpmāk – Kaitējuma atlīdzināšanas likums) izrietoša tiesiska pamata kaitējuma atlīdzināšanai, pieteicēja nav izmantojusi tiesības lūgt, lai pieteicēju atzīst par cietušo.

[3] 2021. gada 10. februārī Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicējas pieteikums par nemantiskā kaitējuma atlīdzināšanu.

Pieteicēja pieteikumā norāda, ka neviens no Valsts policijas sūtītajiem dokumentiem saistībā ar administratīvā pārkāpuma lietas virzību nesatur ierosinātās lietas numuru. Pieteicēja vairākkārt telefoniski sazinājās ar Olaines iecirkni, kas pieteicējai apliecināja, ka bez pieteicējas sākotnējā iesnieguma, kas izdalīts no kriminālprocesa, izskatīšanas nebija iespējams ierosināt administratīvā pārkāpuma lietvedību, līdz ar to pieteicējai piešķirts lietas dalībnieka statuss. To apliecina arī pieteicējai 2020. gada 21. augustā atsūtītais paziņojums par lietas nosūtīšanu Administratīvajai komisijai. Ievērojot, ka par lietas virzību tiek informēti tikai tās dalībnieki, pieteicējai bija visas tiesības paļauties, ka tā atzīta par cietušo. Turklāt, izdalot materiālu no kriminālprocesa, bija pienākums vērtēt arī sākotnējo pieteicējas iesniegumu, kurā tika lūgts atzīt pieteicēju par cietušo. Bez šī iesnieguma administratīvā pārkāpuma lietvedība nevarēja tikt ierosināta.

[4] Valsts policija tiesai sniegtajā rakstveida paskaidrojumā pieteikumu neatzīst, papildus Lēmumā norādītajam paskaidrojot, ka administratīvā pārkāpuma lieta tika nosūtīta izskatīšanai Administratīvajai komisijai, kas pieteicēju pēc tās lūguma varēja atzīt par cietušo. Valsts policijas rīcība ir tiesiska un balstīta uz normatīvajiem aktiem. Administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšana un kriminālprocesa izmeklēšana nav viens otram saistoši. Tā kā

kriminālprocesa izmeklēšana ir pabeigta, tās laikā izteiktajiem lūgumiem nav saistības ar administratīvā pārkāpuma lietvedības materiāliem. No Valsts policijas dokumentiem pieteicējai bija zināms par administratīvā pārkāpuma lietvedības esību, līdz ar to pieteicējas apgalvojums, ka tai netika paziņots par lietvedības uzsākšanu, neatbilst patiesībai. Lietas numura nezināšana pieteicējas tiesības neierobežoja. Olaines iecirkņa 2020. gada 21. augusta paziņojums nenorāda uz to, ka pieteicējai ir cietušā statuss. Kritiski vērtējams arī tas, ka par lietas dalībnieka statusa piešķiršanu pieteicējai paziņots telefoniski.

[5] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāvis uzturēja pieteikumā ietverto prasījumu, savukārt atbildētājas pārstāve pieteikumu neatzina.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums ir daļēji apmierināms.

[7] Atbilstoši Latvijas Republikas Satversmes 92. pantā noteiktajam nepamatota tiesību aizskāruma gadījumā ikvienam ir tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu.

Kaitējuma atlīdzināšanas likuma mērķis atbilstoši tā 1. panta pirmajā daļā norādītajam ir nodrošināt privātpersonai Latvijas Republikas Satversmē noteiktās tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu par zaudējumu un nemantisko kaitējumu, kas tai nodarīts kriminālprocesā vai administratīvā pārkāpuma lietvedībā iestādes, prokuratūras vai tiesas prettiesiskas vai nepamatotas rīcības dēļ.

Saskaņā ar Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 5. pantu privātpersonai ir tiesības uz kaitējuma atlīdzinājumu, ja iestājies viens no šādiem apstākļiem: 1) spēkā stājies lēmums par administratīvā pārkāpuma lietvedības izbeigšanu sakarā ar to, ka nav bijis notikuma vai tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva; fiziskā persona rīkojusies galējās nepieciešamības vai nepieciešamās aizstāvēšanās stāvoklī; 2) administratīvās aizturēšanas termiņš pārsniedzis likumā noteikto termiņu.

Konkrētajā gadījumā nav strīda par to, ka minētajā normā norādītie priekšnoteikumi tiesībām uz kaitējuma atlīdzinājumu nav konstatējumi.

Vienlaikus Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 2. panta otrā daļa noteic, ka šā likuma noteikumi piemērojami arī šajā likumā tieši neminētos gadījumos, ja kriminālprocesā vai administratīvā pārkāpuma lietvedībā privātpersonai nodarīts kaitējums iestādes, prokuratūras vai tiesas prettiesiskas rīcības dēļ.

Atbilstoši Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 6. panta pirmajai daļai iestādes rīcība šā likuma izpratnē ir prettiesiska, ja ar šo rīcību pārkāptas tiesību normas un vēlāk iestājies viens no šajā likumā norādītajiem kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskajiem pamatiem. Prettiesisku rīcību konstatē ar iestādes, kriminālprocesā pilnvarotas amatpersonas vai tiesas nolēmumu.

Tiesa administratīvā procesa ietvaros pati pēc būtības nevar pārvērtēt ne iestādes rīcību, ne pieņemtos lēmumus administratīvā pārkāpuma lietā, jo ne šāda rīcība, ne lēmumi atbilstoši Administratīvā procesa likuma 1. panta trešās daļas 5. punktam nav pakļauti tiesas kontrolei administratīvā procesa ietvaros. Līdz ar to arī administratīvo pārkāpuma lietu izskatīšanas ietvaros pieļauto pārkāpumu kontrole ir nodota vispārējās jurisdikcijas tiesas kompetencē. Administratīvās tiesas kompetencē ir nodots vienīgi jautājums par atlīdzinājuma piešķiršanu gadījumos, kad administratīvā pārkāpuma lietas ietvaros personai ir nodarīts kaitējums vai zaudējumi. Tomēr, lai arī administratīvajai tiesai nav pakļauta administratīvā pārkāpuma lietvedības tiesiskuma pārbaude pati par sevi, atlīdzinājuma jautājuma kontekstā administratīvajai tiesai ir jāpārbauda, vai personai konkrētā gadījumā pienākas atlīdzinājums par iestādes rīcību administratīvā pārkāpuma lietā. Turklāt tajos gadījumos, kad administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas ietvaros iestādes pieļautie procesuālie pārkāpumi nav pārbaudīti, to var darīt administratīvā tiesa prasījuma par atlīdzinājumu ietvaros (*Senāta 2021. gada 29. janvāra sprieduma lietā Nr. SKA-159/2021, ECLI:LV:AT:2021:0129.A420258118.9.S, 10. punkts*).

Saskaņā ar Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 7. pantu tiesības uz kaitējuma atlīdzinājumu rodas, ja starp iestādes prettiesisko vai nepamatoto rīcību un privātpersonai nodarīto kaitējumu pastāv tieša cēloņsakarība – objektīva saikne starp iestādes, prokuratūras vai tiesas rīcību un tās radīto laika ziņā vēlāk sekojošo kaitējumu, proti, minētā rīcība radījusi un noteikusi kaitējuma iestāšanās reālu iespēju un ir galvenais faktors, kas nenovēršami radījis šo kaitējumu.

Ievērojot norādīto tā kopsakarā un ņemot vērā, ka ar Lēmumu pieteicējai atlīdzinājums ir atteikts, tiesai ir jāpārbauda, vai ir konstatējams tiesiskais pamats pieteicējai atlīdzināt tās lūgto nemantisko kaitējumu, kas pieteicējas ieskatā nodarīts ar pieteicējas norādīto Valsts policijas rīcību.

[8] Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 11. panta 2. punkts noteic, ka nemantiskais kaitējums ir iestādes, prokuratūras vai tiesas prettiesiskas vai nepamatotas rīcības dēļ kriminālprocesā vai administratīvo pārkāpumu lietvedībā nodarīts juridiskās personas darījumu reputācijas, komercnoslēpuma, autortiesību vai citu nemantisko tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums, kā rezultātā radušās nelabvēlīgas nemantiskās sekas.

Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 14. panta pirmā daļa paredz, ka nemantisko kaitējumu nosaka atbilstoši aizskarto tiesību un ar likumu aizsargāto interešu nozīmīgumam un konkrētā aizskāruma smagumam.

Atbilstoši Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 14. panta otrajai un trešajai daļai nemantisko kaitējumu atlīdzina, atjaunojot stāvokli, kāds pastāvēja pirms kaitējuma nodarīšanas, vai, ja tas nav vai nav pilnībā iespējams, vai nav adekvāti, atvainojoties vai samaksājot atbilstīgu atlīdzību. Ja lēmējiestāde vai tiesa, izvērtējot konkrētā gadījuma apstākļus, konstatē, ka privātpersonas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums nav smags, nemantiskā kaitējuma patstāvīgs vai papildu atlīdzinājums var būt rakstveida vai publiska atvainošanās.

Savukārt atbilstoši Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 14. panta ceturtajā daļā noteiktajam nemantiskā kaitējuma atlīdzību nosaka līdz 7000 *euro* apmērā.

Pieteicējas ieskatā tai nodarīts kaitējums, nepaziņojot par administratīvā pārkāpuma lietvedības uzsākšanu pret /pers. F/ un neatzīstot pieteicēju par cietušo administratīvā pārkāpuma lietā. Pieteicējas ieskatā tā varēja paļauties, ka pēc kriminālprocesa izbeigšanas tiks saglabāts tās cietušās personas statuss, jo administratīvā pārkāpuma lietvedības uzsākšanai nepieciešamie materiāli tika izdalīti no kriminālprocesa materiāliem.

Pieteicēja tai nodarīto kaitējumu vērtē kā nemantisko kaitējumu, lūdzot par to noteikt atlīdzinājumu 700 *euro*.

[9] Vērtējot, vai pastāv pamats atlīdzināt pieteicējai nemantisko kaitējumu, proti, vai ir pamats atzīt, ka Valsts policijas rīcība atbilstoši Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 2. panta otrajai daļai bijusi prettiesiska, tiesa konstatē un secina turpmāk norādīto.

[9.1] Saskaņā ar Administratīvās atbildības likuma pārejas noteikumu 2. punktu procesuālās darbības, kas līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai uzsāktas saskaņā ar Kodeksu, tiek arī pabeigtas Kodeksā noteiktajā kārtībā. Kodeksa normas piemērojamas līdz attiecīgās administratīvā pārkāpuma lietvedības stadijas pabeigšanai (lietvedība iestādē, tiesā vai izpilde).

Tā kā administratīvā pārkāpuma lietvedība tika uzsākta 2020. gada 3. aprīlī (*lietas 93. lapa*), tā iestādē bija pabeidzama Kodeksā noteiktajā kārtībā.

Tomēr atbilstoši Administratīvās atbildības likuma pārejas noteikumu 6. punktā noteiktajam persona, kurai ar administratīvo pārkāpumu nodarīts

kaitējums, par cietušo administratīvā pārkāpuma lietā, kurā pārkāpums noticis pirms šā likuma spēkā stāšanās dienas, var pieteikties saskaņā ar šo likumu. Pieteikties par cietušo var līdz brīdim, kad augstāka amatpersona pieņēmusi lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā.

Administratīvās atbildības likums stājās spēkā 2020. gada 1. jūlijā, tātad vēl pirms tika pieņemts lēmums administratīvā pārkāpuma lietā, līdz ar to Lēmumā nepamatoti norādīta atsauce tikai uz Kodeksa normām, skaidrojot kārtību, kādā pieteicējai bija tiesības izteikt lūgumu tikt atzītai par cietušo.

[9.2] Saskaņā ar Kodeksa (*zaudēja spēku 2020. gada 1. jūlijā*) 261. panta pirmo daļu cietušais administratīvā pārkāpuma lietā var būt fiziskā vai juridiskā persona, kurai ar administratīvo pārkāpumu radīts kaitējums, proti, morāls aizskārums, fiziskas ciešanas vai mantisks zaudējums.

Atbilstoši Kodeksa 261. panta otrajā daļā noteiktajam pēc personas izteikta lūguma šo personu par cietušo atzīst institūcija (amatpersona), kura ir tiesīga izskatīt administratīvā pārkāpuma lietu. Lēmumu par personas atzīšanu par cietušo var noformēt arī rezolūcijas veidā.

Savukārt Administratīvās atbildības likuma 126. panta pirmā un otrā daļa noteic, ka lēmumu par cietušā statusa piešķiršanu pieņem uz personas lūguma pamata. Amatpersona vai augstāka amatpersona informē personu par tās tiesībām izteikt šādu lūgumu. Lūgumu atzīt personu par cietušo var izteikt mutvārdos vai rakstveidā. Mutvārdu lūgumu atzīt personu par cietušo amatpersona vai augstāka amatpersona noformē rakstveidā, un persona to paraksta.

Atbilstoši Administratīvās atbildības likuma 126. panta piektajai daļai lūgumu par cietušā statusa piešķiršanu var iesniegt līdz administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas pabeigšanai iestādē.

Tā kā Administratīvās atbildības likuma tiesiskais regulējums noteic, ka lūgums par cietušā statusa piešķiršanu jāizlemj līdz lietas izskatīšanas pabeigšanai iestādē, rodas jautājums, kā rīkoties tiesai, ja lūgums par cietušā statusa piešķiršanu saņemts tikai tiesā vai sūdzību par lēmumu iesniedz persona, kas acīmredzami ir cietusi pārkāpuma izdarīšanas rezultātā, bet jautājums par cietušā statusu nav risināts iestādes ietvaros, kā tas visai bieži noticis Kodeksa tiesiskā regulējuma spēkā esības laikā. Ja tiesa konstatē, ka šāds lūgums nav pieteikts un izlemts iestādes amatpersonu bezdarbības dēļ, tiesa nedrīkstētu šo jautājumu risināt formāli. Tiesai ir jādara viss iespējamais, lai novērstu iestādes pieļautās procesuālās kļūdas un nodrošinātu cietušā interešu un tiesību aizsardzību, pat ja tas notiek novēloti tikai tiesā.

Kaut likumdevējs nav iecerējis vispār izslēgt iespēju cietušajam administratīvā pārkāpuma procesā iesaistīties tikai tiesvedības stadijā, tomēr Administratīvās atbildības likuma mērķis ir motivēt cietušo personu savas tiesības izmantot laikus, lai visi lietā svarīgie apstākļi tiktu nodibināti jau iestādes ietvaros, tostarp cietušā statusa piešķiršana un viņam nodarītā kaitējuma konstatēšana. To sekmē Administratīvās atbildības likuma 126. panta pirmajā daļā amatpersonai vai augstākai amatpersonai uzliktais pienākums informēt personu par tās tiesībām izteikt lūgumu piešķirt tai cietušā statusu (sk. *Administratīvo pārkāpumu tiesības. Administratīvās atbildības likuma skaidrojumi. Sagatavojis autoru kolektīvs. E. Danovska un G. Kūtra zinātniskajā redakcijā. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2020, 210. lpp.*).

Kā redzams no atsauces uz Administratīvās atbildības likuma skaidrojumiem, procesuāli pārkāpumi no iestāžu puses attiecībā uz cietušā statusa piešķiršanu ir bijis pamats tam, kāpēc Administratīvās atbildības likuma 126. panta pirmajā daļā ir iestrādāts pienākums informēt personu par tās tiesībām izteikt lūgumu piešķirt tai cietušā statusu. Jāņem vērā, ka Administratīvās atbildības likuma skaidrojumi tika izdoti pirms Administratīvās atbildības likuma spēkā stāšanās, un ne velti cietušā tiesības akcentētas jau Administratīvās atbildības likuma pārejas noteikumos.

Līdz ar to gan Valsts policijai, gan Administratīvajai komisijai pēc 2020. gada 1. jūlija bija no Administratīvās atbildības likuma 126. panta pirmās daļas izrietošs pienākums vērst pieteicējas uzmanību uz pieteicējas tiesībām iesniegt iesniegumu, lai pieteicēja tiktu atzīta par cietušo.

[9.3] Nav strīda par to, ka administratīvā pārkāpuma lietā pēc 2020. gada 3. aprīļa netika saņemts pieteicējs rakstveida vai mutvārdu iesniegums ar lūgumu atzīt to par cietušo.

Vienlaikus no administratīvajā lietā esošās informācijas un pieteicējas norādītā ir konstatējams, ka pieteicēja uzskatīja, ka cietušā statuss tai jau ir piešķirts līdz ar administratīvā pārkāpuma materiāla izdalīšanu no kriminālprocesa.

Kā redzams no lietā esošajiem dokumentiem, pieteicēja ar 2020. gada 7. jūlija iesniegumu vērsās Olaines iecirknī ar lūgumu pievienot administratīvā pārkāpuma lietai papildu pierādījumus. Olaines iecirknis pieteicējas iesniegumu ar tam pievienotajiem dokumentiem ir pieņēmis (*lietas 95.-104. lapa*). Savukārt 2020. gada 21. augustā Olaines iecirkņa Kārtības policijas nodaļas priekšnieks rakstveidā informēja pieteicēju par to, ka /pers. F/ ir sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols un administratīvā pārkāpuma lieta nosūtīta izskatīšanai Administratīvajai komisijai (*lietas 24. lapa*). Turklāt pieteicēja ar Olaines iecirkni sazinājusies arī telefoniski (*lietas 155. lapa*). Arī pēc lietas izskatīšanas Administratīvajā komisijā pieteicēja ir paudusi neizpratni par to, ka Administratīvā komisija pieteicējai nav nosūtījusi tās pieņemto lēmumu par /pers. F/ saukšanu pie administratīvās atbildības (*lietas 127.-130. lapa*).

Šādos apstākļos nav šaubu par to, ka pieteicēja uzskatīja, ka administratīvā pārkāpuma lietā tai ir cietušā statuss.

Tā kā pieteicējai administratīvā pārkāpuma lietā tiesiski nebija piešķirts cietušā statuss, Olaines iecirkņa rīcība, informējot pieteicēju, kā arī pieņemot no pieteicējas papildu pierādījumus, tiesai nav saprotama. Šajā aspektā tiesa piekrīt pieteicējas norādītajam, ka Valsts policija par lietas virzību informē tikai lietas dalībniekus. Līdz ar to ir tikai loģiski pieņemt, ka pieteicējai varēja rasties pārliecība, ka cietušā statuss tai ir piešķirts.

Vienlaikus nav šaubu par to, ka Valsts policijai bija pienākums vērst pieteicējas uzmanību uz apstākli, ka tās statuss lietā nav tiesiski noformēts, vēl jo vairāk apstākļos, kad pat Valsts policija ir rīkojusies tā, it kā pieteicējai šāds statuss būtu noteikts.

[10] Ņemot vērā, ka iepriekšējā sprieduma punktā secinātais apliecina to, ka Valsts policija ir pieļāvusi procesuālu pārkāpumu, neinformējot pieteicēju par tās tiesībām lūgt to atzīt par cietušo administratīvā pārkāpuma procesā, proti, ir konstatējams pamats atlīdzināt pieteicējai nemantisko kaitējumu, tiesai turpmāk ir jāvērtē pieteicējas aizskarto tiesību un ar likumu aizsargāto interešu nozīmīgums un konkrētā aizskāruma smagums.

Šajā aspektā jāņem vērā, ka administratīvās pārkāpuma lietas izskatīšanas laikā cita starpā tika konstatēts, ka tiesību norma, kas nosaka administratīvo atbildību, vairs nav spēkā. Tas nozīmē, ka tiesa jebkurā gadījumā administratīvā pārkāpuma lietu būtu izbeigusi neatkarīgi no tā, vai pieteicējai būtu vai nebūtu piešķirts cietušā statuss.

Tā kā reāli nekādas būtiskas sekas pieteicējai dēļ tā, ka tai netika izskaidrots, ka atkārtoti jālūdz piešķirt cietušā statuss, nav radušās, tiesa nekonstatē, ka pieteicējas intereses būt par cietušo administratīvā pārkāpuma procesā būtu tā aizskartas, lai aizskārumu uzskatītu par smagu. Līdz ar to konkrētajos apstākļos samērīgs un adekvāts nemantiskā kaitējuma atlīdzinājums ir rakstveida atvainošanās. Tiesa nepiekrīt pieteicējas uzskatam, ka nemantiskā kaitējuma atlīdzinājumam vajadzētu būt naudas izteiksmē, jo tiesa nekonstatē, ka pieteicējas kā juridiskās personas nemantisko tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskāruma rezultātā būtu radušās būtiskas nelabvēlīgas sekas, izņemot to, ka pieteicējai nebija tiesību piedalīties administratīvā pārkāpuma procesā cietušā statusā.

[11] Ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa atbilstoši Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmajai daļai piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu.

Pieteicēja ir samaksājusi valsts nodevu 30 *euro* par pieteikumu par lietas ierosināšanu tiesā (*lietas 8. lapa*).

Saskaņā ar Ministru kabineta 2013. gada 12. februāra noteikumu Nr. 85 „Kārtība, kādā administratīvajā lietā iemaksā, atmaksā un atlīdzina valsts nodevu un iemaksā un atmaksā drošības naudu" 14. punktu pēc tam, kad stājies spēkā tiesas vai tiesneša nolēmums, kurā ir paredzēta valsts nodevas

atlīdzināšana, pieteicējs iesniedz iestādē, kura attiecīgajā administratīvajā lietā bijusi pieaicināta atbildētāja pusē, iesniegumu par valsts nodevas atlīdzināšanu. Iesniegumā norāda šo noteikumu 9. punktā minēto informāciju. Saskaņā ar minēto noteikumu 13. punktu valsts nodevu atlīdzina mēneša laikā pēc pieteicēja iesnieguma saņemšanas iestādē Administratīvā procesa likuma 126. pantā minētajos gadījumos no tās iestādes budžeta līdzekļiem, kura attiecīgajā administratīvajā lietā bijusi pieaicināta atbildētāja pusē.

Līdz ar to samaksātā valsts nodeva 30 *euro* piespriežama no Latvijas Republikas un tā jāatlīdzina no Valsts policijas budžeta līdzekļiem.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmo daļu, 246.-251., 254. panta otrās daļas 2. punktu, 289.-291. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

daļēji apmierināt biedrības /Nosaukums A/ pieteikumu.

Uzlikt par pienākumu Valsts policijai atlīdzināt biedrībai /Nosaukums A/ nemantisko kaitējumu, rakstveidā atvainojoties.

Noraidīt pieteikumu pārējā daļā.

Piespriest no atbildētājas Latvijas Republikas par labu biedrībai /Nosaukums A/ samaksāto valsts nodevu 30 *euro* apmērā, kas atlīdzināma no Valsts policijas budžeta līdzekļiem.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Liepājas tiesu namā.

Spriedums sastādīts 2021. gada 21. jūnijā.

Tiesnese K. Brokane